

kjendt Tale om at stille en mere eller mindre skarpt formuleret Opfordring til Justitsministeren. Det vil maasse erindres, at man ikke sølte sig tilfredsstillet ved den Udtalelse fra Justitsministerens Side, at han havde overveiet Sagen, og hans Antydning om, i hvilken Retning han mente, at en Reform kunde gaa. Det vil vistnok erindres, at man søgte at præcisere dette derhen, at man maatte vente at se et Lovforslag saa snart som muligt og navnlig i den paafølgende Session. Jeg lovede Intet; thi jeg holder ikke af at love Noget, som det kan være besværligt at holde, men der er i alt Fald ikke Grund, tror jeg, til at forekaste mig, at jeg har indbragt en Sag, som ikke var af paatrængende Natur. Men naar man dernæst har sagt, at det var mere paatrængende at faae en Omordning af Medicinalvæsenet, saa kan det gjerne være, at der er flere ærede Medlemmer, der have en saadan Opfattelse, men det er, antager jeg, ikke ubekjendt for det ærede Medlem og i det Hele maasse for flere, at Spørgsmaalet om en Omordning af Medicinalvæsenet for Liden netop er under Forhandling. Det kan være, at de fleste ere af den Anskuelse, som den ærede Landsstingsmand vedkjendte sig, nemlig at, saaledes som den nuværende Tilstand er, er den mangelfuld, men det er ligesaa sikkert, at saa enig maasse Majoriteten er om dette, at det Nuværende ikke er godt, saa uenige ere Folk, naar der spørges om, hvad der positivt skal gøres, hvad der skal sættes i Stedet for det, man vil rive ned. Der er i den meget ærede Lægestand meget forskellige Meninger i den Henseende. Spørgsmaalet kan egentlig ikke siges at være udebatteret indenfor Lægestandens egne Gremser; saa meget er i alt Fald sikkert, at Sagen ikke er rykket saa vidt frem, at den endnu er kommen til at foreligge Justitsministeren. Jeg tør vel antage, at det høitærede Landssting vil stemme for, at Lovforslaget skal nyde videre Fremme; jeg tør derefter anse det for sandsynligt, at man vil overgive det til nærmere Prøvelse i et Udvalg. Der vil jo der blive Leilighed til senere at komme mere ind paa de almindelige Betragtninger, men det var mig kun om at gjøre dog ikke ganske at lade staa uimodsagt de Udtalelser, der ere fremkomne, for saa vidt de særlig gik ud paa at gjøre gjældende, at der skulde være stet et Tilbagekridt ved Lovforslaget. Jeg kan ikke Andet end for mit Vedkommende hævde, at det er nødvendigt for at give en saadan Frihed som den, der her er Spørgsmaal om, at der kan føres et Tilsyn med, at denne Frihed ikke skal medføre skadelige Vir-

ninger, og Betingelsen for, at et saadant Tilsyn kan føres, er, jeg formaar ikke at se rettere, for det Første, at man veed, hvilke Personer der overhovedet øve en saadan Virksomhed, og dernæst at de blive stillede under saadanne Kontrolregler, at man kan følge denne deres Virksomhed og se, om den ikke gaar udenfor de Grændser, der afstikkes for deres Virksomhed, at de, for saa vidt som dette ikke er Tilfældet, da i det Hele virke paa en saadan Maade, at de ikke derved bør paadrage sig Ansvar navnlig efter Lovforslagets § 10.

Men endnu være det mig tilladt at gjøre nogle saa Bemærkninger med Hensyn til Enkeltheder, som ere blevne berørte af ærede Talere. Jeg skal i den Henseende følge Lovforslagets Paragrafer. Ved den første Paragraf er der af en æret Taler, som sidder i Nærheden, gjort den Bemærkning, at man efter Affattelsen af det andet Stykke mulig kunde komme til at ramme med Straf en Virksomhed, der væsentlig maatte siges at gaa ud paa at give Rådsraad. Jeg skal dertil sige, at det ganske vist ikke har været tilsigtet at ramme en saadan Virksomhed, men jeg tror heller ikke, man behøver at være nogen Frygt for, at den skulde blive rammet, hvis Lovforslaget i denne Henseende maatte blive vedtaget uforandret. Jeg tror, at man ganske sikkert kan stole paa, at Domstolene i denne Henseende ligesaavel i Fremtiden forstaa at læse Loven paa en fornuftig Maade, som de have gjort hidtil. I denne Henseende kan jeg for saa vidt erklære mig enig med det ærede 2det Medlem for 5te Kredts (Drenbøll). Naar der er søiet til „udøver en stadig Virksomhed i saadan Retning“ saa er det, fordi der som bekjendt har været opfattet Spørgsmaal, om hvorvidt en Person kunde straffes for Kvaksalveri, naar han drev en saadan Virksomhed maasse endogsaa i det Støre, men det ikke kunde godtgøres, at han drev den som egentligt Erhverv, tog Betaling derfor. Det forekommer mig, at navnlig naar man tager Hensyn til, hvor vanskeligt det kan være i det enkelte Tilfælde at godtgjøre, at Vedkommende har øvet sin Virksomhed for Betaling, naar man særlig tager Hensyn til de mange Former, under hvilke en virkelig Vedertæggelse kan skjule sig, saa er det naturligt og berettiget at sige dette til „udøver en stadig Virksomhed i saadan Retning“, som Noget, der lige saa vel skulde kvalificere den Paagjældende som ansvarlig som dette, at han har taget Penge for sin Virksomhed. Hvad § 2 angaar maatte jeg først med Hensyn til det første Stykke bemærke, at jeg ikke kan være enig med de to ærede Medlemmer, der have udtalt sig for, at man skulde betinge den Tilladelse, hvorefter der